Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ERIN HUNTER

EXPLORATORII
Insula Stelelor

Cartea a VI-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Galaxia Copiilor

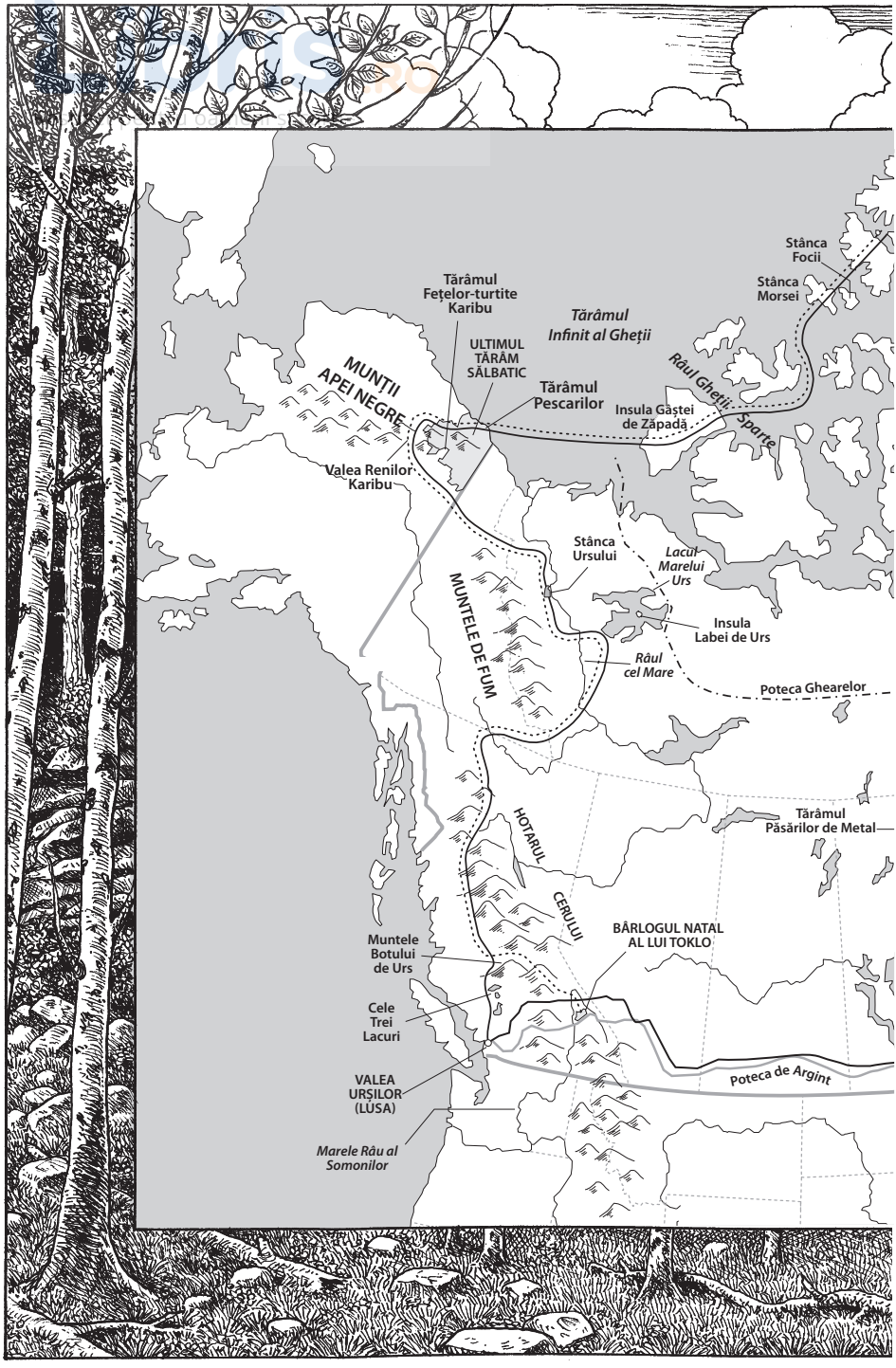
Stânca Focii
Stânca Morsei
Ținutul Fețelor-turtite Karibu
Ținutul Infinit al Gheții
ULTIMUL ȚĂRÂM SĂLBATIC
MUNȚII APEI NEGRE
Ținutul Pescarilor
Râul Gheții Sparte
Insula Gâștei de Zăpadă
Valea Renilor Karibu
Stânca Ursului
Lacul Marelui Urs
MUNȚELE DE FUM
Insula Labei de Urs
Râul cel Mare
Poteca Ghearelor
Țărâmul Păsărilor de Metal
HOȚARUL CERULUI
BÂRLOGUL NATAL AL LUI TOKLO
Muntele Botului de Urs
Cele Trei Lacuri
VALEA URȘILOR (LUSA)
Poteca de Argint
Marele Râu al Somonilor

Călătoria urșilor, așa cum o văd urșii

Libris.ro
Respect pentru oameni

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Călătoria urșilor, așa cum o văd oamenii

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL 1

Ujurak

Pe Ujurak începuseră să îl doară picioarele atât de tare, încât fiecare pas însemna un efort enorm. Atât el, cât și prietenii lui aveau impresia că mergeau de o veșnicie pe Tărâmul Infinit al Gheții. Cu toate acestea, Ujurak era conștient de faptul că, în realitate, trecuseră numai câteva răsărituri de când scăpaseră de fețele-turtite de pe platforma petrolieră.

Aruncă o privire în spate și constată că și ceilalți trei urși păreau la fel de obosiți ca el. Toklo, ursul cel mare și brun, mergea cu capul aplecat, târșâindu-și picioarele. Lusa se ținea cu greu după el, era complet dezorientată. Părea o pată neagră pierdută într-o imensitate albă. Ujurak știa că nu trebuia s-o scape din ochi pe micuța lor prietenă, de teamă ca aceasta să nu se cufunde din nou în somnul-cel-lung. Până și Kallik, pentru care tărâmul acesta înghețat era căminul ei, înainta abătută alături de ceilalți.

De jur-împrejurul lor, gheața căpătase tot felul de forme stranii, care se înălțau din loc în loc către cer, deasupra ursilor.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

La început, se jucaseră de-a v-ați ascunselea printre aceste sloiuri. Ujurak pufnise amuzat amintindu-și cât de bine se pricepea Lusa să se ascundă, în pofida blănii ei negre. Alunecaseră de câteva ori, încercând să descopere sloiuri a căror formă semăna cu a câte unui animal. Toklo chiar mormăise la un bloc de gheață care i se păruse lui că semăna cu Shoteka, ursul grizzly care îl atacase lângă Lacul Marelui Urs.

„Acum însă suntem prea obosiți ca să ne mai putem juca“, gândi Ujurak. „Prea obosiți ca să mai facem orice altceva în afară de a continua să mergem, până la istovire.“

Ujurak simți un gol în stomac în clipa în care, în calea lor, își făcu apariția o creastă de gheață: un perete alb care se pierdea în depărtare.

— Ce facem acum? mormăi Toklo făcând câțiva pași ca să îl ajungă din urmă pe Ujurak, care se oprise. Să nu-mi spui că va trebui să ne cățărăm pe chestia aia.

— Ba da, îi răspunse Ujurak, care simțea că se apropiau tot mai mult de spiritul mamei sale, cu toate că îl dureau îngrozitor de tare labele de la atâta mers. Acesta este drumul pe care trebuie să îl urmăm.

Altădată, marele urs grizzly l-ar fi contrazis pe prietenul lui; de data aceasta se mulțumi să pufnească mâhnit.

— Sincer, chiar mă temeam că o să spui asta.

— Dar cum? întrebă Lusa, străduindu-se să nu cască.

Între timp, Lusa și Kallik îi ajunseseră din urmă pe cei doi masculi.

— Peretele ăsta de gheață este atât de înalt și de neted!

Ujurak o străpunse cu privirea pe Kallik, însă ursoaica albă nu făcu altceva decât să clatine din cap:

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Prin locurile în care am trăit eu, alături de Nisa și de Taqqiq, nu existau asemenea creste de gheață.

— Mă duc eu primul, îi anunță Toklo pe ceilalți. O să încerc să sap niște trepte în gheață, pe care să le puteți folosi mai târziu.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Toklo începu să urce povârnișul alunecos. Pe măsură ce își înfigea ghearele, aschii ascuțite de gheață cădeau în urma lui. Lusa se făcu ghem, acoperindu-și capul cu labele:

— Hei, chestiile astea înțeapă! protestă ea.

— Haide, nu este niciun pericol, spuse Kallik, ajutând-o pe micuța ursoaică neagră să se ridice. Treci în fața mea, iar eu o să te împing.

Ursoaica albă își propti umerii sub Lusa, încercând să o împingă. Aceasta se strădui să își vâre labele în găurile pe care prietenul lor le săpase. În clipa în care își pierdu echilibrul, Lusa scoase un țipăt înfricoșat și imediat alunecă pe gheață, încercând cu disperare să își înfigă labele din față în peretele alb, agitându-le haotic pe cele din spate. Ujurak oftă ușurat văzând cum ursoaica reuși, în cele din urmă, să se prindă de o crevasă, reluându-și urcușul.

— Tu urmezi, spuse Kallik. O să am eu grijă să nu apară vreun pericol.

Ujurak încuviință, cu toate că pustietatea pe care tocmai o străbăteau nu părea deloc amenințătoare. Se simțea, mai degrabă, de parcă ei ar fi fost singurele ființe vii rămase pe lume.

Între timp, Toklo ajunsese în vârf. Întorcându-se către ceilalți, spuse:

— Haideți! O să fie mai ușor pe partea cealaltă!

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Ujurak se cățără repede, prinzând parcă puteri numai când se gândi că mama lui îi veghea. Ajunse în vârf imediat după Lusa.

Micuța ursoaică neagră se prăbuși pe gheață, gâfâind:

— Eu sperasem că vom putea zări pământul din locul acesta, spuse ea. Dar tot ce se vede este doar gheață.

Privind înainte, Ujurak observă că în fața lui se deschidea o vale lină care dădea spre un platou alb plin de crăpături, asemenea unei mări înghețate. Cerul era acoperit de niște nori care, în apropierea soarelui, căpătau o strălucire palidă. Era imposibil să îți dai seama unde se terminau ghețurile și unde începea cerul.

— Trebuie să ne continuăm călătoria, spuse Ujurak.

Imediat ce li se alătură și Kallik, scuturându-și acele de gheață din blană, cei patru prieteni începură să coboare în vale.

— Sunt atât de obosit încât simt că labele încep să mi se desprindă de trup, mormăi Toklo, pășind alături de Ujurak. Iar stomacul meu parcă a uitat complet de existența hranei.

Ujurak își cufundă botul în umărul prietenului său:

— Ne vom opri în curând ca să mâncăm ceva, îi răspunse el pe un ton încurajator. Kallik va vâna pentru noi.

— A devenit foarte pricepută, recunoscu Toklo. Hei, Kallik, ce-ai zice de o focă grasă și frumoasă?

— Aș zice „sigur că da“, răspunse ursoaica înălțându-și capul, mândră că Toklo se baza pe ea ca să le facă rost de mâncare. Voi trei ar trebui să vă odihniți, iar eu aș putea porni în căutarea unei găuri de focă.

Kallik se opri din mers, începând să adulmece prin aer. Ujurak își imagina că prietena lor căuta cel mai bun loc din

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

care și-ar fi putut începe căutarea. Imediat, ursoaica albă porni de-a curmezișul întinderii de gheață.

Ujurak îi călăuzi pe Toklo și pe Lusa către un troian pentru a se feri de vântul care mătura câmpia înghețată. Lusa se ghemui într-o scobitură, punându-și o labă pe nas, după care închise ochii.

Toklo se așeză lângă ea, privind-o cu atenție:

— Sper să nu se cufunde din nou în somnul-cel-lung, spuse el în șoaptă.

Ujurak clătină din cap. Cu toate că Lusa fusese ceva mai veselă și mai activă după ce scăpaseră de fețele-turtite, și el era la fel de îngrijorat ca și Toklo. „Prietena noastră trebuie să ajungă pe uscat. De fapt, cu toții avem nevoie de asta."

Cei doi urși bruni se ghemuiră lângă Lusa, ca să se încălzească unii pe alții în așteptarea lui Kallik.

— Ar face bine să se grăbească, spuse Toklo, foindu-se nerăbdător. Mor de foame!

— Și eu, încuviință Ujurak.

— Eu m-am cam săturat de foci, spuse ursul grizzly. Ce n-aș da acum să am în față un somon proaspăt sau un iepure!

Imaginându-și o astfel de pradă, Ujurak simți cum îi lasă gura apă și cum îi chiorăie mațele.

— Am auzit-o pe Lusa rostind în somn „larve" și „fructe de pădure", spuse el. Cred că în curând acestea vor deveni realitate.

Dar Toklo era sceptic, așa că se mulțumi să mormăie.

Optimismul lui Ujurak părea inepuizabil. Prezența mamei lui îl făcea să simtă niște fiori în tot corpul, de la bot până spre labe, dar nu se aștepta ca prietenii lui să îi împărtășească

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

entuziasmul. „Vor vedea ei“, gândi el. „Cu siguranță ne aflăm aproape de capătul călătoriei.“

Timpul trecu în pas de melc și, cu toate astea, Kallik nu își făcu apariția încă. Somnoros, Ujurak își lăsă gândurile să se îndrepte către tabăra fețelor-turtite și către Sally, tânăra cu care reușise să se împrietenească. Își aminti de părul ei negru, de veselia din ochii ei, precum și de compasiunea pe care aceasta o arătase ajutând animalele împotmolite în petrol. Își aminti cât de șocată fusese fata în clipa în care îl văzuse cum se preschimbă în urs.

„Mă întreb ce le-o fi spus celorlalți despre felul în care eu și Lusa am dispărut de acolo. Oare va încerca să ne găsească?“

Ujurak avu o urmă de regret. I se părea ciudat să ducă dorul unei fețe-turtite și știa că ar fi fost mai bine pentru amândoi să nu se mai întâlnească vreodată. Îi lipseau însă optimismul și bunătatea lui Sally.

„Eu nu sunt o față-turtită, sunt un urs... nu-i așa?“ Nu cu multă vreme în urmă, ajunsese să nu mai știe cine era el în realitate, pentru că rămăsese prea mult timp preschimbat într-o balenă. Nu voia să se mai supună vreodată unui asemenea risc. „Eu sunt un urs. În plus, ce aș putea să îi spun lui Sally dacă aș reîntâlni-o vreodată?“

— Ăăă... Sally, vezi tu, eu, în cea mai mare parte a timpului, sunt un urs, dar, uneori, pot fi și o față-turtită, o pasăre sau...

— Hei! îl înghionti Toklo, trezindu-l. Vorbești de unul singur?

— Nu, vorbeam cu Sally, îi răspunse Ujurak, fără să se gândească cât de ciudat ar fi putut să sune cuvintele lui.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Și de ce vrei să vorbești cu ea? întrebă ursul grizzly, cu o urmă de gelozie în voce. Nici măcar nu e aici. În plus, e o față-turtită!

— E o față-turtită dintre cele bune, îi atrase atenția Ujurak.

Toklo pufni supărat, așa că Ujurak îl bătu încurajator cu laba pe umăr:

— Ai dreptate, îi șopti el încercând să își liniștească prietenul, cu toate că nu înțelegea de ce o față-turtită – pe care nu aveau să o mai vadă vreodată – reușise să îl enerveze pe Toklo. Nu ar avea niciun sens să mai vorbesc cu ea.

„Niciodată...", gândi el visător. „Fata a fost atât de bună și de blândă, însă drumurile noastre nu se vor mai întâlni niciodată."

Soarele începuse să coboare pe cer atunci când Kallik se întoarse, trăgând după ea leșul unei foci. Ujurak o trezi pe Lusa cu un ghiont, după care toți se adunară nerăbdători în jurul vânatului.

— Asta e... ăăă... minunat, Kallik, spuse Ujurak, străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea.

În fața lui se afla cea mai mică focă pe care o văzuse vreodată. Un pui de focă din carnea căruia era imposibil să se sature toți.

— Da... ai făcut o treabă excelentă! interveni și Lusa, fără prea multă convingere.

Toklo se mulțumi să mormăie și începu să sfâșie carnea cu ghearele.

— Nu cumva să îmi mulțumești – sau ceva de genul ăsta, bombăni Kallik, lăsându-se pe labele din spate ca să-și

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

rupă o porție din vânat. Am fost nevoită să aștept *o veșnicie* ca să pot prinde foca asta!

Lusa își umplu gura cu carne:

— Știm că ai făcut tot ce ți-a stat în puteri ca să...

— Mie nu prea mi se pare că așa ar sta lucrurile, o întrerupse Kallik, ridicând supărată vocea. Dacă hrana asta nu este suficient de bună pentru voi, de ce nu vă duceți să căutați niște fructe de pădure sau chiar niște iepuri?

— Știi prea bine că nu avem cum, spuse Toklo ridicându-se și uitându-se furios la ursoaica albă. Pe-aici nu se găsesc decât foci! Și gheață! Și tot așa... alte foci și alte ghețuri!

Lovi plictisit cu laba resturile de mâncare aflate în fața lui, după care se întoarse cu spatele și se îndepărtă.

— Stai! strigă Lusa, sărind în picioare și luându-se după ursul grizzly. Întoarce-te! Nu ai dreptate!

Toklo se întoarse și se ridică deasupra micuței ursoaice:

— Zici că nu am dreptate? o înfruntă el. Dacă ești atât de deșteaptă, atunci arată-mi și mie *alte* lucruri.

După câteva clipe, Lusa întinse botul către el, ațintindu-l cu privirea:

— *Ascultă...* pufni ea.

Ujurak și Kallik se uitară mirați unul la altul, apoi toți rămaseră tăcuți pentru câteva momente. Ujurak abia dacă mai cuteza să respire. Apoi, de undeva de departe, se auzi un muget slab.

— Acolo! exclamă Lusa triumfătoare.

— Se pare că ai avut dreptate, bombăni Toklo apropiindu-se, cu Lusa în spate. Dar ce a fost asta? O fi ceva bun de mâncare?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Ascultară cu toții, încă o dată, mugetul îndepărtat. Ujurak știa ce fel de animal putea scoate astfel de sunete, însă nu-și mai amintea cum se numea.

— Poate să fie o focă? o întrebă el pe Kallik.

Ursoaica albă scutură din cap, neștiind ce să răspundă, după care, brusc, fața ei se lumină:

— Morse! exclamă ea.

— Poftim? făcu Lusa ochii mari, alarmată. Ființele acelea sunt atât de înspăimântătoare!

Ujurak simți un gol în stomac, amintindu-și de ziua în care el și Kallik se treziseră atacați de o morsă. Fuseseră atunci nevoiți să își adune tot curajul și toată puterea pentru a ucide acea creatură înfricoșătoare.

— Știu, spuse Kallik. Va trebui să le ocolim. Oricum, morsele nu se aventurează niciodată pe Tărâmul Infinit al Gheții. Faptul că le putem auzi înseamnă că ne aflăm aproape de pământ.

Ujurak se simți învăluit de o energie neașteptată. Păși hotărât pe gheață, alături de prietenii săi, în direcția din care veneau zgomotele. Oricât de repede ar fi înaintat însă, acestea nu deveneau mai clare.

— Se pare că morsele alea se află mult mai departe decât ne-am închipuit, spuse Kallik.

— Totul pare să fi încremenit! constată Lusa gâfâind și străduindu-se să țină pasul cu prietenii ei mai masivi. De aceea sunetele străbat distanțe atât de mari.

Peste ghețuri se lăsa înserarea. Soarele începu să dispară, punând capăt unei alte zile scurte. Norii însă se risipeau încet-încet și, în curând, pe cer se zări Luna plină. Sub lumina ei palidă, gheața strălucea în nuanțe argintii.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Să mergem mai departe, mormăi Toklo. Nu îmi pasă unde, numai să scăpăm odată de gheața asta idioată.

— Ujurak, vezi cumva niște semne? întrebă Lusa.

Ujurak se opri puțin ca să privească cerul, însă nu zări niciun semn care să trădeze prezența spiritelor – numai câteva dungi neclare, la orizont.

— Nu prea am mai simțit prezența spiritelor după ce ne-am îndepărtat de platforma petrolieră, spuse el ca pentru sine. Să ne fi abandonat pentru că am întârziat atât de mult? se întrebă ursul brun, simțind un gol în stomac.

— Nu te mai gândi la asta! îl îmbărbătă Lusa, împungându-i umărul cu botul. Încă simți cum mama ta te zorește, nu-i așa? Iar acum am găsit un nou tărâm de explorat!

Spunând asta, micuța ursoaică făcu un pas în față, cu încredere. Ujurak se luă după ea, ajungându-i din urmă pe Toklo și pe Kallik. Se aflau pe drum de zile bune, iar asta și lipsa hranei își spuneau, în cele din urmă, cuvântul. Nu mai puteau merge în ritmul acesta prea multă vreme.

Lui Ujurak i se păru că zgomotele scoase de morse deveniseră puțin mai clare, însă era evident că aveau de străbătut un drum destul de lung și că prietenii lui erau prea obosiți ca să reziste până acolo. Lusa începuse din nou să rămână în urmă, luptându-se să-și țină ochii deschiși și scuturându-și din când în când capul, ca să rămână trează. Kallik șchiopăta, deoarece călcase într-un țurțur. Chiar și Toklo părea epuizat.

— Trebuie să ne odihnim, le spuse Ujurak celorlalți, oprindu-se brusc. Morsele acelea nu vor pleca nicăieri.

Prietenii lui erau prea epuizați ca să mai spună ceva. Găsiră un adăpost la baza unei alte creste de gheață și se